

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: EUJUR@um.dk

EUJUR j.nr. 23/02607

7. marts 2025

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-147/24	<p>Safi</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Skal artikel 20 TEUF fortolkes således, at det ikke er udelukket, at en forælder fra et tredjeland skal indrømmes en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvor den pågældendes mindreårige barn er statsborger og opholder sig uden at have gjort brug af sine borgerskabsrettigheder, mens denne forælder fra et tredjeland har opholdsret i en anden medlemsstat?</p> <p>Såfremt det ikke er udelukket, at en forælder fra et tredjeland skal indrømmes en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvor den pågældendes mindreårige barn er statsborger og opholder sig uden at have gjort brug af sine borgerskabsrettigheder, mens denne forælder fra et tredjeland har opholdsret i en anden medlemsstat:</p> <p>2. Følger der af artikel 20 TEUF, sammenholdt med artikel 5, litra a) og b), i direktiv 2008/115 og artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/115, i tilfælde af et afhængighedsforhold, som begrundet indrømmelse af en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF, en forpligtelse for den besluttende myndighed til at forvisse sig om, at udøvelsen af retten til at bevæge og opholde sig frit er i overensstemmelse med</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>25.03.25</p>

	barnets tarv, og at familielivet fortsat kan udøves, før myndigheden pålægger forælderen med tredjelandstatsborgerskab straks at begive sig til den medlemsstat, hvor den pågældende har sin opholdstilladelse eller en anden opholdsret, og bør der tages hensyn til disse faktorer ved bedømmelsen af ansøgningen om en afledt opholdsret?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sagstype	Proces-skridt	Dato
T-596/22	<p>PGI Spain m.fl. mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u> —Kommissionens afgørelse af 8. juni 2022, C (2022) 3942 final, statsstøtte SA. 102454 (2022/N) — Spanien og SA. 102569 (2022/N) — Portugal — vedrørende mekanismen til justering af produktionsomkostninger med henblik på nedsættelse af engrosprisen på el på det iberiske marked, annulleres. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	12.03.25
C-247/23	<p>Deldits</p> <p><u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal databeskyttelsesforordningens artikel 16 fortolkes således, at den myndighed, der i henhold til national ret er ansvarlig for registrene, har pligt til i forbindelse med den registreredes udøvelse af sine rettigheder at berigtige personoplysningen om vedkommendes køn, som er registreret hos myndigheden, når den pågældende oplysning er ændret efter indførelsen i registret og derfor ikke stemmer overens med princippet om rigtighed i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra d)? 2. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal databeskyttelsesforordningens artikel 16 da fortolkes således, at den kræver, at den person, der anmoder om berigtigelse af oplysningen vedrørende sit køn, tilvejebringer dokumentation, der begrundet anmodningen om berigtigelse? 3. Såfremt det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal databeskyttelsesforordningens artikel 16 da fortolkes således, at den person, der indgiver anmodningen, har pligt til at godtgøre, at vedkommende har gennemgået en kønsskifteoperation?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	F-sag	Dom	13.03.25
C-337/23	<p>APS Beta Bulgaria et Agentsia za kontrol na prosocheni zadalzhenia</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	13.03.25

	<p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 4, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (herefter »direktiv 93/13/EØF«) fortolkes således, at når en kreditaftale fastsætter en forpligtelse for forbrugeren til at indgå en kautionsaftale med en af kreditoren udpeget kautionist, udgør kautionsaftalens indhold ikke »hovedgenstanden« for aftalen med denne tredjemand, men derimod en del af kreditaftalens indhold? Har det i denne henseende betydning, om kreditoren og kautionisten er indbyrdes afhængige personer?</p> <p>2) Skal nr. 1), litra i), i bilaget til direktiv 93/13/EØF fortolkes således, at når forbrugeren er forpligtet til i forbindelse med en allerede indgået kreditaftale at stille en kautionist – idet en af mulighederne består i, at forbrugeren hyrer en af kreditoren udpeget person – skal indholdet af forbrugerens forpligtelse i henhold til den kautionsaftale, som indgås senere på datoen for indgåelsen af kreditaftalen, anses for at være uklart, eftersom forbrugeren ikke havde mulighed for selv at udvælge eller foreslå den person, der af kreditoren blev udpeget som fremtidig kautionist?</p> <p>3) Såfremt det forrige spørgsmål besvares således, at kautionsaftalens genstand er klar, skal nr. 1), litra i), j) og m), i bilaget til direktiv 93/13/EØF da fortolkes således, at når forbrugeren har forpligtet sig til i forbindelse med en allerede indgået kreditaftale at stille en kautionist – idet en af mulighederne består i, at forbrugeren antager en af kreditoren udpeget person – skal indholdet af forbrugerens forpligtelse i henhold til kreditaftalen anses for at være uklart, idet dette kan medføre, at kreditaftalen eller enkelte af dens vilkår er ugyldige?</p> <p>4) Skal artikel 4, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med artikel 8 i direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis, fortolkes således, at der, når en person, som yder et lån, kræver, at forbrugeren indgår en aftale med en af kreditgiveren udpeget person, som sikrer kreditgiverens fordring over for forbrugeren, altid er tale om udnyttelse af forbrugerens ugunstige stilling og dermed om en aggressiv handelspraksis?</p> <p>5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 4, stk. 1, og artikel 7 i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med artikel 8 i direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis, da fortolkes</p>			
--	--	--	--	--

	<p>således, at i en ensidig retslig procedure såsom en betalingspåkravsprocedure, hvor forbrugeren ikke deltager, kan retten begrunde tvivl om, at et kontraktvilkår er urimeligt, alene med det forhold, at retten har mistanke om, at vilkåret blev accepteret af forbrugeren på grund af en urimelig handelspraksis, eller skal dette sidstnævnte fastslås med sikkerhed?</p> <p>6) Skal artikel 15, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler (herefter »direktiv 2008/48/EF») fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse i tilfælde, hvor kreditaftalen er knyttet til en accessorisk tjenesteydelse, nemlig at en tredjemand stiller kaution mod et vederlag, og giver forbrugeren mulighed for ikke blot at gøre sine krav som følge af, at kautionisten har handlet i strid med sine forpligtelser, f.eks. ved at betale efter udløbet af en lovbestemt frist, gældende, men også processuelle indsigelser, som udelukker forpligtelsen over for kautionisten?</p> <p>7) Giver artikel 15, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, og – hvis det lægges til grund, at kreditaftalen og kautionsaftalen udgør forbundne transaktioner – artikel 5 og 7 i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med nr. 1), litra b) og c), i bilaget til dette direktiv, mulighed for</p> <p>en national retspraksis, hvorefter kautionisten i en aftale, der er knyttet til en forbrugerkreditaftale, har modtaget et vederlag fra forbrugeren til sikring af kreditaftalen og har betalt det til hovedkreditoren på grundlag af et kontraktvilkår på trods af udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 147 i Zakon za zadalžjenia i dogovorite (lov om forpligtelser og aftaler) – hvilket i henhold til retspraksis medfører, at hele kautionen bortfalder – alligevel kan påberåbe sig at være indtrådt i den oprindelige kreditors rettigheder og under påberåbelse af modstridende retspraksis om lovens anvendelse kan kræve betaling af hovedskyldneren?</p> <p>8) Skal artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, sammenholdt med artikel 5 i direktiv 93/13/EØF, fortolkes således, at de årlige omkostninger i procent for lånet i tilfælde af en i kreditaftalen fastlagt forpligtelse til at indgå en med kreditaftalen forbunden kautionsaftale, hvilket medfører en forhøjelse af det samlede kreditbeløb, også skal beregnes på grundlag af de forhøjede rater for vederlaget til kautionisten? Har det i denne henseende betydning, hvem der har udvalgt kautionisten, og om vedkommende er en af hovedkreditoren afhængig person?</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>9) Skal artikel 10, stk. 2, litra g), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at det skal lægges til grund, at den forkerte oplysning af de årlige omkostninger i procent i en kreditaftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger som låntager udgør en manglende oplysning af de årlige omkostninger i procent i kreditaftalen, og at den nationale domstol skal anvende de retsvirkninger, der i national ret er fastsat for manglende oplysning af de årlige omkostninger i procent? Skal det lægges til grund, at disse virkninger nødvendigvis også er bindende for den kautionist, der har betalt, i forhold til forbrugeren?</p> <p>10) Skal artikel 23, andet punktum, i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at en af den nationale lovgiver fastsat sanktion i form af forbrugerkreditaftalens ugyldighed, hvorefter kun det ydede kreditbeløb skal betales tilbage, skal anses for at være forholdsmæssig i tilfælde, hvor forbrugerkreditaftalen ikke indeholder en præcis oplysning af de årlige omkostninger i procent, idet den ikke angiver omkostningerne til en af kreditoren udvalgt professionel kautionist (selv om de årlige omkostninger i procent er angivet med tal i kreditaftalens tekst)?</p> <p>11) Skal artikel 2, stk. 2, i direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (herefter »direktiv 2009/138/EF«), sammenholdt med del A, nr. 14), i bilag I til dette direktiv, fortolkes således, at professionel udøvelse af en aktivitet som kautionist mod vederlag, idet det kautionerende selskab i alle tilfælde af misligholdelse betaler hele beløbet for det lån, som en forbruger som hovedskyldner har optaget, og vederlaget betales sammen med alle låneraterne uafhængigt af forbrugers misligholdelse, udgør »forsikringsvirksomhed« i dette direktivs forstand?</p> <p>12) Såfremt det 11. spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 14, stk. 1, i direktiv 2009/138/EF da fortolkes således, at en person, der udøver den i det 11. spørgsmål omhandlede aktivitet, er underlagt en forpligtelse til at have en tilladelse fra de nationale tilsynsmyndigheder, der er kompetente til at udstede tilladelser til forsikringsskivere?</p>				
C-589/23	<p>Cassella-med og MCM Klosterfrau</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>Foreligger der en farmakologisk virkning som omhandlet i artikel 1, nr. 2), litra b), første alternativ, i direktiv 2001/83/EF, når det pågældende stof (i den foreliggende sag D-mannose) ved hjælp af en reversibel</p>	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	13.03.25

	binding til bakterier, som formidles ved hjælp af hydrogenbindinger, forhindrer, at bakterierne binder sig til humane celler (i den foreliggende sag blærevæggen)?				
C-653/23	<p>TOODE</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Skal artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at en statsstøtte skal anses for at være »tildelt« på det tidspunkt, hvor den kompetente offentlige myndighed med urette afslog at erklære, at en bestemt person havde ret til at modtage statsstøtten, såfremt dette fastslås ved en retsafgørelse efter udløbet af den fastsatte frist for tildelingen af støtten?</p> <p>2) Skal artikel 1, litra b), nr. ii), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at en støtte, som – såfremt den kompetente myndighed ikke har truffet afgørelse om anerkendelse af en ret til tildeling af støtten inden fristen for tildeling af støtten – tildeles en bestemt person efter udløbet af den frist for tildeling af støtten, som er fastsat i støtteordningen, med henblik på fuldbyrdelsen af en retsafgørelse, som fastslår, at den pågældende inden for den frist for tildeling af støtten, som er fastsat i støtteordningen, opfyldte alle de i national ret fastsatte betingelser for at modtage den pågældende støtte, og at den kompetente offentlige myndigheds afslag på at tildele støtten var ulovligt, udgør eksisterende støtte?</p>	Erhvervsministeriet Energistyrelsen Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	13.03.25
C-746/23 og C-747/23	<p>Civiale et Flag m.fl</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>[1] Kan en foranstaltning som den, der følger af den nationale lovgivning, der er nævnt i præmis 20 [i den oprindelige version af herværende forelæggelsesafgørelse], og navnlig foranstaltningen ifølge artikel 2, stk. 2, litra a), i ministerielt dekret nr. 73/2004, kvalificeres som »støtte« som omhandlet i artikel 107 TEUF og 108 TEUF samt i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999?</p> <p>[2] Kan en foranstaltning som den, der følger af den nationale lovgivning, der er nævnt i præmis 20 [i den oprindelige version af herværende forelæggelsesafgørelse], og navnlig foranstaltningen ifølge artikel 2, stk. 2, litra b), i ministerielt dekret nr. 73/2004, kvalificeres som »støtte« som omhandlet i artikel 107 TEUF og 108 TEUF samt i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999?</p>	Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	13.03.25
C-38/24	<p>Bervidi</p> <p>Sagen vedrører:</p>	Social- og Boligministeriet	O-sag	GA	13.03.25

	<p>a) Skal EU-retten, i givet fald også i lyset af De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, fortolkes således, at »plejeren« med familiær tilknytning til en alvorligt handicappet mindreårig, som gør gældende, at denne er blevet udsat for indirekte forskelsbehandling på arbejdspladsen på grund af den ydede pleje, har ret til at påberåbe sig den beskyttelse mod forskelsbehandling, som Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv ville anerkende den berørte handicappede, såfremt denne var den berørte arbejdstager?</p> <p>b) Hvis spørgsmål a) besvares bekræftende, skal EU-retten, i givet fald også i lyset af De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, da fortolkes således, at den ovennævnte »plejers« arbejdsgiver er forpligtet til at foretage rimelige tilpasninger med henblik på at sikre, at princippet om ligebehandling i forhold til andre arbejdstagere også overholdes over for denne »plejer«, på tilsvarende måde som med hensyn til handicappede i kraft af artikel 5 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv?</p> <p>c) Hvis spørgsmål a) og/eller spørgsmål b) besvares bekræftende, skal EU-retten, i givet fald også i lyset af De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, da fortolkes således, at begrebet »plejer«, som er relevant i forbindelse med anvendelse af Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000, omfatter enhver person, som er familiemedlem eller samlever, og som i et hjem, selv uformelt, alene og uden vederlag, yder kvantitativt relevant, kontinuert og langvarig pleje til en person, der på grund af sit alvorlige handicap er ude af stand til selv at udføre de daglige aktiviteter, eller skal EU-retten fortolkes således, definitionen af »plejer« har større eller mindre rækkevidde end det ovenstående?</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet</p> <p>Medarbejder- og Kompetencestyrelsen</p>			
C-120/24	<p>Unigames</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>»1) Udgør en national bestemmelse som den, der er fastsat i artikel 10, stk. 19, i Lietuvos Respublikos azartinų lošimų įstatymas (Republikken Litauens lov om spil) en »teknisk forskrift« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv</p>	<p>Justitsministeriet</p> <p>Erhvervsministeriet</p> <p>Skatteministeriet</p>	O-sag	Dom	13.03.25

	<p>(EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester, for så vidt som den vedrører oplysninger om spil offentliggjort på en spiludbyders websted?</p> <p>2) Skal direktiv 2015/1535 fortolkes således, at en bestemmelse i national lovgivning, såsom Republikken Litauens spillelov, hvis bestemmelser skal meddeles i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 2015/1535, når de anses som »tekniske forskrifter« som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, litra f), ikke kan gøres gældende over for virksomheder i en sag om erstatningsansvar for administrative lovovertrædelser, hvis ændringerne af den bestemmelse, der anses for at være en teknisk forskrift, ikke er blevet meddelt, men den tidligere vedtagne lov blev meddelt?»</p>				
C-135/24	<p>John Cockerill</p> <p>Sagen vedrører:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Har artikel 4 i direktiv 2011/96/EU direkte virkning, og skal denne bestemmelse, sammenholdt med andre EU-retskilder, fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, <p>i) hvori der er indført et skattekonsolideringssystem (koncernintern overførsel), der på visse betingelser gør det muligt for koncerner at overføre hele eller en del af visse datterselskabers skattepligtige overskud til andre datterselskaber, der har haft underskud i løbet af skatteåret (den koncerninterne overførsel), og</p> <p>ii) som med hensyn til modtaget udbytte udelukker underskudsgivende selskaber, der opfylder betingelserne for skattefritagelse i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der gennemfører direktiv 2011/96, fra denne fordel?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Kan denne lovgivning omfattes af anvendelsesområdet for artikel 1, stk. 2, i direktiv 2011/96, hvori det præciseres, at direktivet »ikke [er] til hinder for anvendelsen af interne bestemmelser eller overenskomster, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug«[?] 	Skatteministeriet	O-sag	Dom	13.03.25
C-142/24	<p>Familienstiftung</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>Skal artikel 40 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) af 2. maj 1992 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats nationale ordning for opkrævning af arveafgifter og gaveafgifter, som for beskatningen af en overførsel af aktiver til en udenlandsk fond på grundlag af en stiftelsesforretning inter vivos også anvender det højeste skattetrin III, hvis fonden i det væsentlige er oprettet i</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	13.03.25

	en families eller bestemte familiers interesse (familiefond), mens skattetrinnet i et tilsvarende tilfælde for en indenlandsk familiefond retter sig efter slægtskabsforholdet for den begunstigede, der ifølge stiftelsesdokumentet er fjernest beslægtet med gavegiveren (stifteren), hvilket for en indenlandsk familiefond fører til anvendelse af de gunstigere skattetrin I eller II?				
C-230/24	Banco Santander Sagen vedrører: Er det i strid med Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 og ækvivalensprincippet at anvende muligheden for at holde ugyldigheden på grund af urimelighed og de genoprettende virkninger heraf adskilt, således at der ikke anvendes forældelsesfrister på ugyldigheden, samtidig med at der anvendes forældelsesfrister på kravet om tilbagebetaling, når der i national spansk ret hverken findes bestemmelser eller rets-praksis, som anvender en sådan adskillelse på andre retsforhold?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	13.03.25
T-1042/23	BSW — management company of »BMC« holding mod Rådet Påstande: — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2023/1592 af 3. august 2023 om gennemførelse af afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2023/1591 af 3. august 2023 om gennemførelse af artikel 8a, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus og Belarus' involvering i den russiske aggression mod Ukraine, der medtager sagsøgeren på listen i bilag I til forordning (EF) nr. 765/2006 og på listen i bilag I til afgørelse 2012/642/FUSP, annulleres i henhold til artikel 263 TEUF, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. — Rådets tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Skatteministeriet	O-sag	Dom	19.03.25
C-587/23 P	Ungarn mod Kommissionen Påstande: — Rettens dom afsagt den 12. juli 2023 i sag T-491/21 ophæves. — Principalt annulleres Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/988 af 16. juni 2021 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	20.03.25

	<p>Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (1), for så vidt som denne afgørelse vedrører</p> <p>Ungarn, og hvorved beløbet 1 887 692,57 EUR udelukkes fra</p> <p>EU-finansiering under ELFUL som »Udvikling af landdistrikter — ELFUL — skovbrugsforanstaltninger«</p> <p>vedrørende regnskabsårene 2016-2019, idet der ikke var gennemført hovedkontrol.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-655/23	<p>Quirin Privatbank</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1) a) Skal databeskyttelsesforordningens artikel 17 fortolkes således, at den registrerede, når den dataansvarlige har afsløret vedkommendes personoplysninger ved ulovlig videregivelse heraf, har ret til at forlange, at den dataansvarlige unnlader på ny at videregive disse personoplysninger ulovligt, når den registrerede ikke samtidig forlanger, at den dataansvarlige sletter de pågældende oplysninger?</p> <p>b) Kan en sådan ret til at begære forbud mod videregivelse (også) følge af databeskyttelsesforordningens artikel 18 eller en anden bestemmelse i databeskyttelsesforordningen?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål 1, litra a) og/eller det første spørgsmål, litra b) besvares bekræftende:</p> <p>a) Er der kun ret til at begære forbud mod videregivelse i henhold til EU-retten, når der er begrundet frygt for fremtidige yderligere indskrænkninger af de rettigheder, der tilkommer den registrerede i henhold til databeskyttelsesforordningen (risiko for gentagelse)?</p> <p>b) Foreligger der formodning om risiko for gentagelse som følge af den overtrædelse af databeskyttelsesforordningen, der allerede er sket?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål, litra a) og b) besvares benægtende: Skal artikel 84, sammenholdt med artikel 79, i databeskyttelsesforordningen fortolkes således, at de nationale domstole ud over at tilkende den registrerede, hvis personoplysninger er blevet afsløret som følge af ulovlig videregivelse fra den dataansvarliges side, ret til erstatning for den materielle eller immaterielle skade i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 82 samt de krav, der følger af artikel</p>	<p>Energistyrelsen</p> <p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	O-sag	GA	20.03.25

	<p>17 og 18 i databeskyttelsesforordningen, endvidere kan tilkende den registrerede ret til at begære forbud mod, at den dataansvarlige på ny videregiver disse personoplysninger ulovligt, i henhold til national ret?</p> <p>4) Skal databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, fortolkes således, at det er tilstrækkeligt til at fastslå, at der foreligger en immateriel skade i henhold til denne bestemmelse, at der blot er indtrådt negative følelser som f.eks. ærgrelse, irritation, utilfredshed, bekymring og angst, der som sådan hører til de almindelige problemer i tilværelsen og ofte er en del af hverdagen? Eller er det en forudsætning for at kunne lægge til grund, at der foreligger en skade, at der er opstået en ulempe for den berørte fysiske person, der går videre end disse følelser?</p> <p>5) Skal databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, fortolkes således, at graden af skyld, som den dataansvarlige eller dennes medarbejdere har udvist, er et relevant kriterium ved fastsættelse af størrelsen af den immaterielle skade?</p> <p>6) Såfremt det første spørgsmål litra a), b) eller det tredje spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>Skal databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, fortolkes således, at der ved fastsættelse af størrelsen af den immaterielle skade kan foretages en reduktion under hensyntagen til, at den berørte ud over sin ret til kompensation også har ret til at begære forbud mod videregivelse af sine personoplysninger?</p>				
C-809/23	<p>Sumitomo Chemical Agro Europe</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Når den kompetente nationale myndighed, som har modtaget en ansøgning om tilladelse til markedsføring af et biocidholdigt produkt før den 1. september 2013, og som i henhold til artikel 91 i forordning nr. 528/2012 har behandlet denne ansøgning på grundlag af de nationale bestemmelser, der gennemfører direktiv 98/8/EF, efter udstedelsen af denne tilladelse modtager en anmodning fra tredjemand om adgang til oplysninger vedrørende det biocidholdige produkt, som myndigheden har godkendt, og det aktivstof, som det indeholder, herunder navnlig dets tekniske ækvivalens med et godkendt aktivstof, skal denne myndighed da behandle denne anmodning i lyset af fortrolighedsreglerne i de nationale bestemmelser, der gennemfører artikel 19 i direktiv 98/8/EF, eller de regler, der er fastsat i artikel 66 og 67 i forordning nr. 528/2012?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	20.03.25

	<p>2. Såfremt en sådan anmodning om adgang er omfattet af direktiv 98/8/EF, hvis artikel 19 ikke berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4 af 28. januar 2003:</p> <ul style="list-style-type: none"> – gør denne artikels stk. 3, litra k), der bestemmer, at efter at tilladelsen til markedsføring af det biocidholdige produkt er givet, omfatter fortroligheden under ingen omstændigheder »de i artikel 5, stk. 1, litra c), omhandlede analysemetoder«, det da muligt for den, der anmoder om adgang, at indhente alle detaljerede oplysninger vedrørende disse metoder, også selv om deres videregivelse kan bringe forretningshemmeligheder i fare, eller kun generelle oplysninger om arten af disse metoder og i givet fald om de konklusioner, som metoderne har givet anledning til? – gør de »fysiske og kemiske oplysninger vedrørende det aktive stof og det biocidholdige produkt«, som ikke kan forblive fortrolige, efter at godkendelsen er givet, jf. artikel 19, stk. 3, litra f), det da muligt for den, der anmoder om adgang, at stille krav om videregivelse af detaljerede oplysninger vedrørende sammensætningen af aktivstoffet eller det biocidholdige produkt, selv om disse oplysninger direkte eller indirekte vil kunne afsløre fremstillingsprocesser? <p>3. Hvis en sådan anmodning om adgang derimod er omfattet af forordning nr. 528/2012:</p> <ul style="list-style-type: none"> – har EU-lovgiver da ved denne forordnings artikel 66 og 67, som ikke henviser til direktiv 2003/4, haft til hensigt at fastsætte en specifik og udtømmende ordning for videregivelse af oplysninger vedrørende biocidholdige produkter og deres aktivstoffer til offentligheden og dermed tilsidesætte bestemmelserne i direktiv 2003/4, for så vidt som de fastsætter dels, at forretningshemmeligheder ikke kan være til hinder for videregivelse af oplysninger om emissioner til miljøet, dels, at såfremt videregivelse af andre miljøoplysninger kan skade en virksomheds kommercielle interesser, skal den kompetente administrative myndighed forud for en eventuel afvisning af videregivelse afveje denne virksomheds interesse over for offentlighedens interesse? – er videregivelsen af en vurderingsrapport om teknisk ækvivalens mellem et godkendt aktivstof og aktivstoffet i et biocidholdigt produkt, udarbejdet i forbindelse 				
--	---	--	--	--	--

	<p>med en ansøgning om tilladelse til markedsføring af dette produkt, da omfattet af artikel 67, stk. 3, litra e), i forordning nr. 528/2012, som bestemmer, at vurderingsrapporten for godkendte aktivstoffer skal offentliggøres, medmindre ansøgeren har anmodet om fortrolig behandling, af samme artikels stk. 4, litra b), som bestemmer, at vurderingsrapporten for et godkendt biocidholdigt produkt skal offentliggøres, medmindre ansøgeren har anmodet om fortrolig behandling, eller af andre regler?</p> <p>– gør artikel 66, stk. 3, litra j), i forordning nr. 528/2012, som bestemmer, at efter meddelelse af tilladelsen til markedsføring af det biocidholdige produkt »afvises« adgang til »de i artikel 19, stk. 1, litra c), omhandlede analysemetoder« »under ingen omstændigheder«, det da muligt at indhente alle detaljerede oplysninger vedrørende disse metoder, også selv om deres videregivelse kan bringe forretningshemmeligheder i fare, eller kun generelle oplysninger om arten af disse metoder og i givet fald om de konklusioner, som metoderne har givet anledning til?</p> <p>– skal artikel 67, stk. 1, litra h), i samme forordning, som bestemmer, at der fra datoen for godkendelse af et aktivstof gives vederlagsfri og offentlig adgang til »de i bilag II, [...] afsnit 2, punkt 4.2, omhandlede analysemetoder«, da fortolkes således, at bestemmelsen reelt henviser til bestemmelserne i afsnit 2, punkt 4.3, i bilag II, som den henviste til forud for vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning af 19. oktober 2020 om ændring af bilag II og III til forordningen? Såfremt disse bestemmelser skal fortolkes således, at de henviser til de nugældende bestemmelser i afsnit 2, punkt 4.2, i bilag II, og hvis det antages, at disse bestemmelser finder anvendelse på et aktivstof, der ikke er blevet godkendt, men som er anerkendt som værende teknisk ækvivalent med et godkendt aktivstof, gør den principielle videregivelse af de »analytiske metoder til analyse af den industrielt fremstillede mikroorganisme«, som er nævnt i dette punkt 4.2, det da muligt for den, der anmoder om adgang, at indhente alle detaljerede oplysninger vedrørende disse metoder, også selv om deres videregivelse kan bringe forretningshemmeligheder i fare, eller kun generelle oplysninger om arten af disse metoder og i givet fald om de konklusioner, som metoderne har givet anledning til?</p> <p>4. Såfremt bestemmelserne i direktiv 2003/4 finder anvendelse på den foreliggende tvist, kan kvalificeringen</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>som »oplysninger om emissioner til miljøet« som omhandlet i dette direktivs artikel 4, stk. 2, der omfatter angivelser vedrørende arten, sammensætningen og mængden af samt datoen og stedet for disse emissioner samt oplysninger om deres indvirkning på miljøet på kort eller lang sigt, da gælde for oplysninger, som den kompetente myndighed fremlægger eller modtager i forbindelse med undersøgelsen af, om et aktivstof er teknisk ækvivalent med et godkendt aktivstof, eller kan den kun gælde for oplysninger om det biocidholdige produkt, som indeholder et sådant stof, eftersom det er det produkt i alle dets bestanddele, der udledes i miljøet, og ikke blot aktivstoffet?</p>				
C-61/24	<p>Lindenbaumer</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>Efter hvilke kriterier skal ægtefællernes sædvanlige opholdssted som omhandlet i artikel 8, litra a) og b), i forordning nr. 1259/2010 fastslås, og herved navnlig:</p> <ul style="list-style-type: none"> – Påvirker det forhold, at en person er udstationeret som diplomat, spørgsmålet, om det kan lægges til grund, at ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted i modtagerstaten, eller er en sådan udstationering endog til hinder for at drage denne konklusion? – Skal ægtefællerne have været fysisk til stede i en stat i længere tid, for at det kan lægges til grund, at de har deres sædvanlige opholdssted dér? – Skal der foreligge en vis familiemæssig og social tilknytning til den pågældende stat, for at der kan være sædvanligt opholdssted dér? 	Social- og Boligministeriet	O-sag	Dom	20.03.25
C-116/24	<p>Porcellino Grasso</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>a) Er dels bestemmelserne i artikel 288 TEUF, 291 TEUF og 297 TEUF samt det [EU]-retlige princip om, at en afgørelse fra Europa-Kommissionen har retsvirkninger, indtil den annulleres – som fastslået i [Domstolens] dom i sag C-245/92 P [Chemie Linz mod Kommissionen], i sag C-475/01 [Kommissionen mod Grækenland], i sag C-362/14 [Schrems], i sag C-533/10 [CIVAD], i sag 314/85 [Foto-Frost mod Hauptzollamt Lübeck-Ost], i sag C-644/17 [Eurobolt] og i sag C-199/06 [CELF og Ministre de la Culture et de la Communication] – dels artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 1974/2006 samt artikel 18 og 19 i forordning nr. 1698/2005 til hinder for en praksis hos de rumænske</p>	<p>Justitsministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p> <p>Miljø- og Ligestillingsministeriet</p>	O-sag	Dom	20.03.25

	<p>nationale myndigheder, som består i at vedtage nationale retsakter, der er i strid med Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2012) 3529 final af 25. maj 2012 om godkendelse af korrektion af det rumænske program for udvikling af landdistrikter for programmeringsperioden 2007-2013, eller i at undlade at anvende denne afgørelse, så længe den ikke er blevet ændret eller annulleret?</p> <p>b) Henset til medlemsstaternes generelle pligt til at overholde EU-retten, har en national ret, når denne befinder sig i en situation, hvor denne kan overholde en fortolkende dom afsagt af [Domstolen] i henhold til artikel 267 TEUF (dvs. dom af 17.9.2022 i sag C-443/21), der imidlertid ikke indeholder vurderinger om gyldigheden og retsvirkningerne af Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelser (Kommissionens afgørelse C(2012) 3529 final af 25.5.2012 og Kommissionens afgørelse 2018/873 af 13.6.2018), men kun vurderinger om tilbagesøgningen af støtte i mangel af en afgørelse herom fra Europa-Kommissionen, da beføjelse til, i sin afgørelse i en for den nationale ret verserende sag, at tage hensyn til retsvirkningerne og begrundelsen for (overvejelserne i) en dom, som Retten har afsagt i et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF vedrørende en gennemførelsesafgørelse fra Europa-Kommissionen i en lignende sag (dvs. dom af 18.1.2023 i sag T-33/21)?</p> <p>c) Kræver princippet om statens ansvar, at den rumænske stat i en situation som den foreliggende skal betale støttemodtagerne under foranstaltning 215 de støtte-satser, der blev fastsat i Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2012) 3529 final af 25. maj 2012, i hele støttemodtagernes forpligtelsesperiode?</p>				
C-249/24	<p>Ineo Infracom</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Skal artikel 1, stk. 1, andet afsnit i Rådets direktiv 98/59/EF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser fortolkes således, at afskedigelser af økonomiske grunde på baggrund af arbejdstagernes afvisning af at lade deres ansættelseskontrakt berøre af bestemmelserne i en kollektiv aftale om mobilitet skal anses for at udgøre opsigelser af arbejdskontrakter, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstagerne selv, hvorfor der skal tages hensyn hertil ved beregningen af det samlede antal afskedigelser?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	20.03.25

	<p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 2, stk. 2-4, i direktiv 98/59/EF da fortolkes således, at den omstændighed, at samarbejdsudvalget er blevet informeret eller konsulteret inden indgåelsen af en kollektiv aftale om intern mobilitet med repræsentative fagforeninger i henhold til artikel L. 2242-21 ff. i lov om arbejdsretlige regler, fritager arbejdsgiveren for at informere og konsultere arbejdstagernes repræsentanter, når antallet af påtænkte afskedigelser overstiger det antal afskedigelser, der er bestemt i førnævnte direktivs artikel 1, [stk. 1, første afsnit,] litra a)?«</p>				
C-632/23	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien Påstande: — Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af artikel 288, stk. 4, TEUF og artikel 4-6 i Kommissionens afgørelse (EU) 2015/456 af 5. september 2014 om støtteordningen SA.26212 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/A/08) og SA.26217 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/B/08) iværksat af Republikken Bulgarien, C(2014) 6207 final, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet alle nødvendige foranstaltninger med henblik på fra modtagerne at tilbagesøge den statsstøtte, som ved den nævnte afgørelse blev erklæret for ulovlig og uforenelig med det indre marked, og ikke har fremsendt alle nødvendige oplysninger. — Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Erhvervsministeriet	O-sag	GA	27.03.25
C-67/24	<p>Amozov Sagen vedrører: 1. Skal 15. betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt fortolkes således, at denne ikke er til hinder for en national retspraksis, hvorefter retternes internationale kompetence til at påkende anmodninger vedrørende underholdsbidrag for personer, der har deres sædvanlige opholdssted i et tredjeland (her Canada), fastlægges i henhold til national lovgivning og ikke i henhold til forordningen? 2. Skal artikel 3 og 8 i forordning (EF) nr. 4/2009 fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national retspraksis, hvorefter begrebet »anmodning vedrørende underholdsbidrag« ikke omfatter en anmodning om nedsættelse af underholdsbidrag, og forordningens artikel 3-6 kun finder anvendelse på anmodninger om tildeling af underholdsbidrag? 3. Skal artikel 6 i forordning (EF) nr. 4/2009 fortolkes således, at begrebet »[den] nationalitet[,] begge parter har« også omfatter tilfælde, hvor en eller flere parter har dobbelt statsborgerskab, eller omfatter det kun tilfælde, hvor de har fuldstændig identiske nationaliteter? 4. Skal artikel 7 i forordning (EF) nr. 4/2009 fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for at</p>	Social- og Boligministeriet	O-sag	Dom	27.03.25

	det lægges til grund, at der foreligger et »undtagelsestilfælde«, når den bidragspligtige indgiver en anmodning om nedsættelse af underholdsbidrag og den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted i et tredjeland og ud over sit statsborgerskab ikke har nogen yderligere tilknytning til Unionen?				
--	---	--	--	--	--